

NARODNA
KNJAZNICA
1987

6

LETNIK XXXVIII.
1991 - 1992

MLADINSKA REVIJA
LETNIK XXXVIII. 1991 - 92
FEBRUAR 1992
ŠTEVILKA 6

VSEBINA

Slavko Kvas: Pust ni le krivih ust	145
Vojan T. Arhar: Krompirjev nos	146
Janez Bitenc: Sneženi mož	148
Vlado Firm: Mlada mucka	149
Meta Rainer: Firbec	151
Miha Matè: Zgodba o krilatemu belcu	152
Kotiček za najmlajše:	
Vera Poljšak: Maja se igra	154
Rime	155
Abeceda	156
Skrita podoba, Kaj se bo prikazalo	157
Peter Furlan: Ronč in Brenč	160
Danilo Gorinšek: Kolo	161
Zapojmo veselo:	
Janez Bitenc: Polžek	162
Franjo Frančič: Vrača se	162
Pripr.: Kristina Kovačič:	
Tudi jaz berem strip	163
Mojster Peteršiljček:	
Iz malega raste veliko	164
Berta Golob: Suh mož - cagav mož	165
L.A.: Okno v svet	166
Danilo Gorinšek: Punčkin medo	167
Šolarji pišejo	168
Danilo Gorinšek: Uganki	170
Urednikova beležnica	175
Uganke in zanke	176

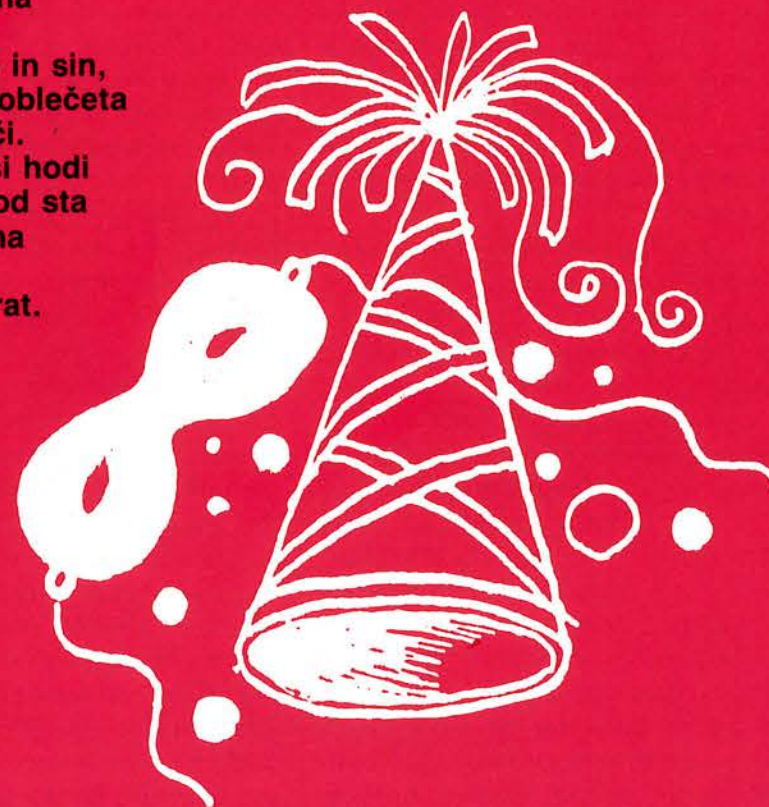
Ilustracije za šesto številko Galeba so naredili: Vesna Benedetič (str. 147); Barbara Boneta (str. 149, 150); Marjanca Jemec Božič (str. 153); Peter Furlan (str. 160, 164); Karmen Goričar (str. 151); Jasna Merku (str. 167); Alessio Petricig (str. 159); Jelka Reichman (str. 145, 148, 165); Bine Rogelj (str. 161); Magda Tavčar (str. 154, 155, 156, 157).

Slavko Kvas

Ilustr. Jelka Reichman

PUST NI LE KRIVIH UST

je luna, je sonce,
je marjetica,
je trobentica.
Na nebu sta
luna in sonce,
na jasi marjetica
in trobentica.
Pa pride dan,
ko je luna v sobi,
sonce v kopalnici,
marjetica
v kuhinji in
trobentica
na balkonu.
V našemljena
planeta sta
skočila oče in sin,
v rožici se oblečeta
mama in hči.
Pust po hiši hodi
in ne ve, kod sta
oče in mama
in kdo sta
sestra in brat.

PRILOGA

Ptiči pri nas

Risbe in oprema: Graficenter.

NASLOVNA STRAN

Erika Ghezzeo, 2. r. (1990-91)

OŠ »K. Destovnik Kajuh« - GROPADÀ.

Krompirjev nos

V prostornem skladišču trgovskega podjetja Potrošnik je bilo hladno in mračno. Uskladiščene poljščine in povrtnine so lepo zložene dremale v majhnih lesenih gajbicah, v velikih pletenih košarah in v rumenkasto rjavih vrečah iz jute. Tedaj se je zganil eden izmed krompirjev in veselo zaklical: »Hej, ali še vedno spite? Če se ne motim, je danes pustna nedelja. Zakaj bi noreli samo ljudje, našemimo se tudi mi! Kdo ve, če bomo pojutrišnjem, na pustni torek, najbolj norčavi dan v letu, še vedno skupaj, kot smo danes.«

Obširno skladišče je na mah zaživelo. Prej tiha dvorana je zašumela kot osir, v katerega je objestni paglavec dregnil z dolgo palico.

»Kako pa naj se našemimo?« so spraševale poljščine in vrtnine. »Saj nimamo primernih oblačil.«

»Nič lažjega,« se je namuznil krompir, ki mu je očitno godilo, ker so se mu poljščine in povrtnine takoj odzvale. »Poglejte: ti jajčevci se našemi v kumaro, ti cvetača v glavnatu solato, ti peteršilj v por in tako naprej. Poleg tega je v sosednjem prostoru uskladiščeno tudi sadje: jabolka, hruške,

pomaranče, limone in kivi. Bolj ko bo kdo domiselni, teže ga bo prepoznati.«

»Hura!« so zavpila živila in navdušeno zaploskala. »Naj živi pustna nedelja!« In že se je začelo tako živahno pustno preoblačenje, kakršnega svet še ni videl. Lubenica je postala poljska buča, grah stročji fižol, hruške kumare, pesa paradižnik, ohrovč rdeče zelje in tako dalje in tako naprej skoraj brez konca in kraja. Vsi so se našemili tako dobro, da nazadnje ni nihče nikogar več prepoznal.

Le ubogi krompir, ki je prvi predlagal to domiselno norčijo, ni vedel, v kaj naj se našemi. Pa ga je iz hude zadrege rešila bistra zeljnata glava, ki ga je takole potolažila: »Tebi, dragi krompirček, pa se res ni treba preoblačiti! Gomaljasti nos, ki krasi tvoj obraz, je najlepši pustni nos na svetu. Razvrstili se bomo v razposajeni pustni sprevod in ti nas boš vodil.«

Skladiščne pustne šeme so sprejele predlog modre zeljnate glave s huronskim tuljenjem. Potem pa so se na čelu s smešnim krompirjem zvrstile v dolg sprevod, ki je neštetokrat prekrižal vso dvorano po dolgem in počez.

To je bilo zabave, vrišča in smeha!

Proti jutru so postala živila že pošteno utrujena. Slekla so svoja pustna oblačila, da je vsak spet postal to, kar je dejansko bil. Nato so pustni veseljaki zlezli v svoje lesene gajbice, pletene košare in jutaste žaklje, kjer so kmalu zadremali. Le vodja norčave povorke, nosati krompir, je bil od silnega hrušča in trušča tako omotičen, da se je spotaknil po tleh in pri priči zaspal kot ubit.

Zgodaj zjutraj je zarožljaj ključ. V skladišče je stopil delavec, da bi na podlagi pismene naročilnice pripravil pošiljko poljščin in povrtnin za hotel Zlatorog, ki je imel prav tedaj mnogo gostov.

Ko se je delavec ozrl okoli sebe, da bi ugotovil, kje naj začne z delom, je nehote brcnil na tleh ležeči krompir, da se je ta kar prekopicnil, zadel ob betonski stebber, se odbil in se spet strkljal delavcu pod noge. Ta pa ga je po-

bral in se na ves glas nasmejal: »Šmenta, kako smešen krompir. In kakšen nos ima! Kot da bi vedel, da bo jutri pustni torek, praznik vseh norcev. Ne, ta krompir ne bo šel v lonec. Preveč je smešen. Domov ga odnesem in pokažem svojim otrokom, saj je nenavadna igra narave. To ga bodo vese-

li!« Nato pa ga je zamotal v robec in potlačil v globoki žep svojega modrega pajaca. Žvižgajoč znano melodijo iz Lambade je začel nositi polne gajbice, košare in vreče iz skladišča, kajti šofer, ki je razvažal živila na razne naslove, je bil točen kot ura. Do njegovega prihoda pa je bilo samo še pol ure...

Janez Bitenc

Ilustr. Jelka Reichman

Sneženi mož

Tinček in Tonček
pa Jurček z vasi
kepe valijo,
vsem trem se mudi.

Tukaj so noge
in tole je trup,
še glavo in roke
pa možek bo vkup.

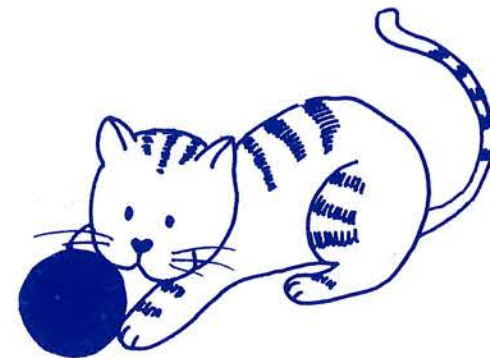
Pisker na glavo,
korenček za nos,
strgane čevlje,
da mož ne bo bos.

Vlado Firm

Ilustr. Barbara Boneta

MLADA MUCKA

Rumeno lisasta mucka je bila še mlada in nadvse razigrana. Ves dan je poskakovala, a najraje se je zamotila z malo žogo, ki jo je Francek kupil s svojimi prihranki prav zanj. Velika prijatelja sta bila s psom ovčarjem Pikom. Rada je jezdila na njegovem širokem hrbtu in stegovala krepeljčke, a je pazila, da ga ne opraska. Piko pa je le malce zagodrnjal in se z njo na hrbtu sprehajal po dvorišču na veliko začudenje mladih puric, ki pa s Pikom niso bile kaj prida prijateljice. Če so hotele čez plot, je že bil tam Piko in jih z laježem pregnal.

Tistega dne pa se je mlada mucka odpravila od doma, tako, malce po svetu. Seveda, ni prišla kdove kam daleč. Le streljaj od domačije. Samo tja do tiste košate lipe je hotela, ker se ji je zahotelo nekoliko plezanja. Med potjo je srečala poljsko miš. Tudi z njo se ji je zahotelo poigrati. Ne, saj ji ni hotela nič storiti, bila je še premlada. Le poigrala bi se. Miška pa bržkone ni bila takih misli in je nemudoma smuknila v najbližjo luknjico. Muca pa je razočarana stekla proti stari lipi.

Drevo je bilo košato in nudilo je obilo sence v tem vročem poletnem popoldnevu. Na lipovi skorji si je najprej zbrusila krepeljčke. Prav na vrhu, v krošnji, pa je posedal škorec, piskal in škripal. Prav nič se je ni bal. Vedel je, da je tam varen. Mucka pa je splezala po deblu do prvih vej in nato še malo višje. Do škorca se ji je dozdevalo previsoko in kaj malo varno. Sicer pa je tako odletel. Tako je sama obsedela na rogovili in dokaj časa mirovala. Pa se je spomnila, da le mora domov, kjer jo je čakala latvica sladkega mleka. Tja, kako le dol? Gor je bilo lažje. Poskušala je to in ono. V malo srčece se je vtihotapil strah. Ozirala se je na vse strani, strmela dol in pot navzdol ji je bila videti strašansko nevarna in dolga. Praskala je s krepeljci po veji in pričela mijavkati na vso moč. Mijavkanje pa je slišal tudi njen pasji prijatelj Piko. Stekel je v hišo in za hlače cukal Francka še in še, ki je stekel za psom na dvorišče. Pes pa, hop, za njim in že sta tekla po travniku ob potoku proti stari lipi, da ju je bilo veselje gledati. Piko je zalajal in tako je mucka vedela, da se bliža njen

prijatelj. Še močnejše je pričela mijavkati.

»Oh,« je vzkliknil Francek, »kam si se le spravila ti mala nepridipravka. Tako moram za teboj na lipo. Mama bo potem prav vesela mojih hlač, če me bo spremljala smola.« Piko pa je poskakoval okoli lipe in veselo lajal.

Francek si je pomel roke, se oju-načil in že plezal po lipi. Od veje do

veje, prav počasi. Hlače so se na-penjale in se nekam čudno oglašale. Ni se menil za to. Da le spravi mucko srečno na tla. Iztegnil je roko, prijel mijavkajočo muco, ki je takoj utihnila in si jo porinil za srajco. Previdno je splezal na tla, segel za nedrje in položil mucko na širok, nakodran Pikov hrbet. Tako so se vsi trije družno in zadovoljni odpravili domov.

FIRBEC

Moj mlajši bratec,
še nezrel za šolo,
je firbec!
Vedno kaj vedeti
hoče,
na primer,
zakaj ima kavboj
pištolo
in zakaj se krokodil
joče.

Jaz pa,
ki znam že brati,
vprašujem:
»Povej mi, ati,
kaj je to racija,
kaj malverzacija,
diskriminacija,
kaj terorizem!«

On pa se šali:
»Nehaj že, firbec!
Jaz nisem vseved,
ne razumem
teh tujih besed!«

In me vzame s seboj
v naravo
gledat, kako
muli travo
pridna kravica Šeka,
ki vsak dan dvakrat
da golido mleka.

Zgodba o krilatem belcu

»Že prihajata,« je zavpil s hrasta Špiček, ki je bil na straži. »Pa tudi Cene je z njima.«

»Kaj pa ta?« je zaskrbelo Naca, kajti Cene se jim je le redkokdaj pridružil. Bil je sirota brez staršev in kar naprej je moral delati pri konjedercu Fridlu. Kadar je poginila kakšna žival, je Fridl zapregel svojega šimeljna, zadaj na vozu pa so bingljale dolge in suhe Cenetove noge. Tako sta se s Fridlom vozila po vsej dolini in pobirala crknjene živali. Pa tudi puško je imel Fridl. Vedno jo je vzел s seboj. Hotel jo je imeti pri roki, če je bilo treba ustreliti kakšnega ostarelega pa tudi klateškega psa. Dečki ga zaradi tega niso marali in če so le mogli, so se mu na daleč izognili.

Vse nekaj drugega pa je bil Cene. Pridobil si je njihovo zaupanje. Pa tudi zgodbe je znal pripovedovati, da so se jim ježili lasje. Posebno pri tisti o krilatem Čampovem konju.

»Hja, tristo kosmatih petelinov, preobjedel se je, sveže detelje se je preobjedel. In pričelo ga je zvijati, da je izbuljil oči. Pa mi naj kdo še reče, da konj ne zna jokati. Ta se je jokal kot otrok,« je pričel svojo pripoved Cene.

— Crknil ti bo, je dejal staremu Čampi Fridl. — Prej kot v dveh urah se bo razpočil kot balon. Boš videl. Bolje je, da ga ustrelim!

In potem sta oba jokala, stari Čampa in konj. Fridl pa je pomeril v konja in ga s prvim strelom zadel v glavo. Čampa pa je jokal za kozo in vil roke:

— Takšen konj, takšen konj!

In potem sva ga zakopala kot vse druge živali na mrhovišču za hišo. Takrat Fridl še ni delal konjskih salam, drugače ga ne bi zakopal. Ko pa je bila trda tema, je nekaj pričelo hrzati okrog hiše. Prebudil sem se iz spanja. Stopil sem v hlev, toda Fridlovo kljuse je bilo popolnoma mirno. Kaj le hrza? sem se spraševal. Stopil sem ven, tedaj pa je nekaj tako močno zaplahutalo po zraku, da me je vrglo ob tla. Mesec je ravno pokukal izza oblaka in tedaj sem visoko nad hišo videl leteti Čampovega belca. Noge so se mu spremenile v peruti, iz

gobca pa mu je kot slap pršela slina. Ves je bil obsijan z mesečino. Dvakrat, trikrat je zaokrožil nad skednjem in hišo, potem pa se je izgubil proti Veliki gori. Hja, to bi morali videti!

Zjutraj sem vse skupaj povedal Fridlu. Ni mi verjel. Odkopala sva jamo in ne boste mi verjeli — konja ni bilo v njej. Fridl pa se je le zasmejal in rekel:

— Cigani so ga ukradli! Zavohali so, da žival ni bila bolna, pa so ga pohopsali!

Jaz pa vam rečem, da niso bili Cigani. Odletel je, dobil je krila in ne bom se zlagal, če ga nekoč še ne bomo videli!«

Dečki so kot otrdeli strmeli vanj, potem pa so se boječe pričeli ozirati drug v drugega. In zdelo se jim je, da bo zdaj zdaj zaprhutal nad njimi krilati konj s svojo belo grivo.

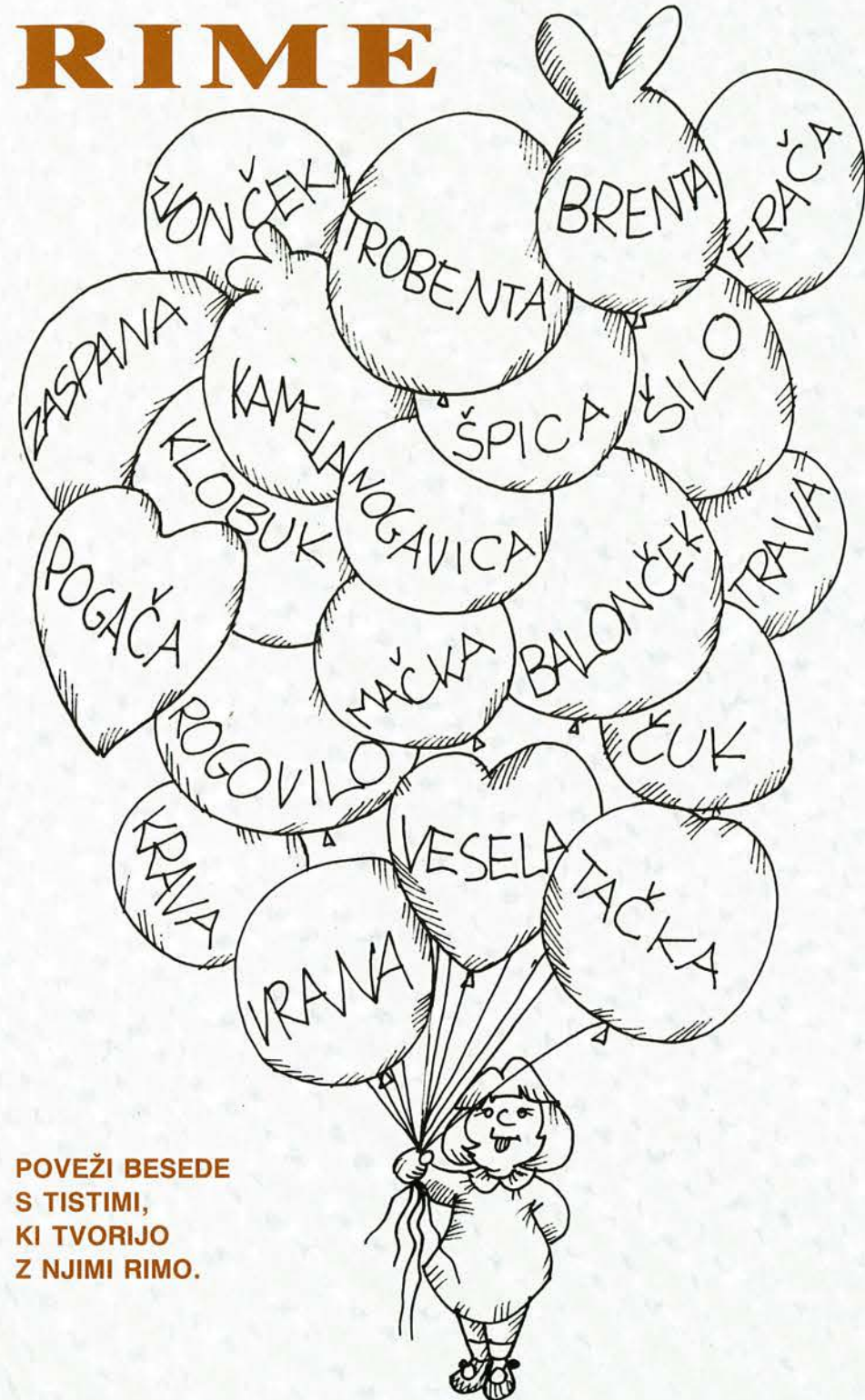

KOTIČEK ZA NAJMLAJŠE

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

RIME

POVEŽI BESEDE
S TISTIMI,
KI TVORIJO
Z NJIMI RIMO.

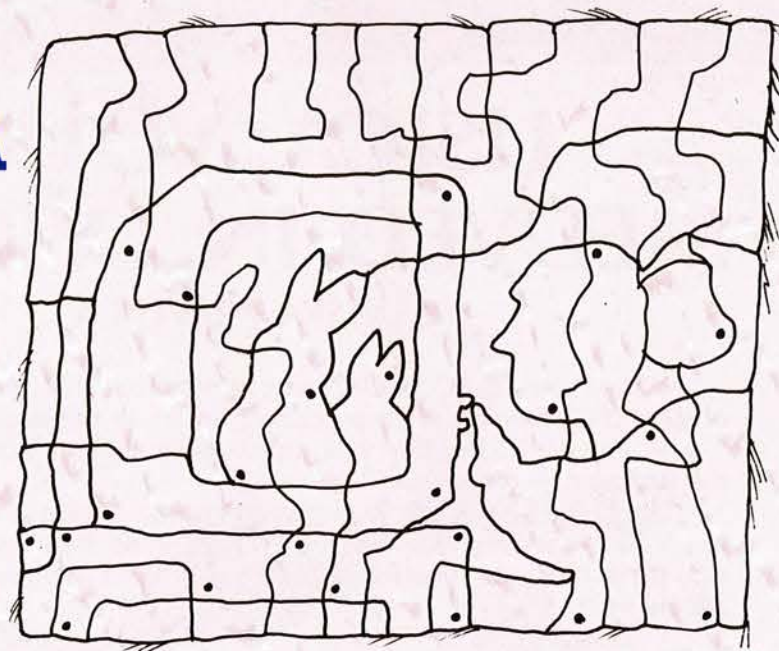
A B E C E D A

KATERA
ČRKA
ABECEDE
MANJKA?

SKRITA PODOBA

POBARVAJ
SAMO POLJA
S PIKO.

KAJ SE BO PRIKAZALO

POVEŽI ŠTEVILKE
OD 1 DO 17
IN VIDEL
BOŠ, S
ČIM SE
VOZI PETER.

LISICA, VOLK, MEDVED IN.. VRANA

BENEŠKA PRAVLJICA

V neki vasi so živeli volk, lisica in medved. Nekega dne jih je prišel obiskat drug medved, njihov prijatelj, in jim je prinesel lonec medu.

— Za večerjo, je dejal volk, boš ti lisica skuhala polento in mi jo bomo pomakali v med.

Popoldne so šli vsi trije okopavat koruzo. Lisica je mislila na med...

Volk in medved sta počasi okopavala in se medtem pogovarjala. Lisica pa je hitela po lehi. Ko je bila že skoraj na gornjem koncu njive, je začela vpiti:

— Gospa, gospa!

— Kdo te kliče? jo je vprašal volk.

— Neka ženska me kliče h krstu, pa ne vem, kaj bi naredila! je dejala lisica.

— No ja, je dejal volk, kar pojdi, saj se ne sme odreči.

Tako se je lisica pobrala z njive proti domu. Odprla je mentrgo in polizala malo meda. Potem se je počasi odpravila na njivo in videla, da sta volk in medved okopala skoraj vso koruzo.

— Kakšno ime ste mu dali? je vprašal medved.

— Prvi, je odgovorila lisica.

Ta lisica je bila zelo sladkosnedna in je še imela usta polna slin. Ko je bila na kraju lehe, je spet začela klicati:

— Botra, botra!

— Kdo pa te zdaj kliče? je dejal volk.

— Spet me kličejo h krstu, ne zamerita mi, ampak moram iti.

Med je bil dober in ga je skoraj vsega polizala.

— Kako ste pa tega klicali? jo je vprašal volk.

— Drugi, je povedala lisica in spet začela okopavati.

Malo kasneje je lisica pomislila:

— Pojedla sem toliko meda, bom pa še to, kar ga ostaja.

Spet je zaklicala in spet se je pobrala in šla krstit. Lonec je bil skoraj prazen, lisica pa ga je lepo postrgala.

— Kakšno ime pa ste mu dali? sta jo vprašala volk in medved.

— Postržek, jima je povedala lisica.

Pred nočjo so se pobrali domov. Medtem ko je lisica kuhala polento, je medved odprl mentrgo in vzel ven lonec. Ko je videl, da je prazen, je vprašal:

— Kdo je snedel ves med?

— Jaz ne! je dejala lisica.

— Tudi jaz ne! je dejal volk.

Lisica, ki je bila najbolj brihtna, je dejala:

— Se ni treba kregati, tisti, ki ga je snedel, bo imel drisko. Jutri zjutraj bomo videli, kdo je bil.

Volk in medved sta bila trudna in sta kmalu zaspala. Lisica pa ni bila trudna in jo je zelo bolel trebuh. In tako, ko jo je bolj in bolj ščipalo po trebuhu, je šla k medvedu in ga osrala. Zgodaj zjutraj, ko so se zbudili, je lisica sunila volka in kazala na medveda.

— Ti si snedel ves med, zdaj bomo pa mi tebe snedli, je dejal volk. Medved je jokal in se branil, volk pa ni hotel nič slišati. Tako sta volk in lisica ubila medveda in ga pojedla. Volk se je prenajedel in lisica mu je še dolagala. Ko je bil volkov trebuh debel kot sod, je lisica napravila lepo gugalnico prav nad potokom in rekla volku:

— Sedi na gugalnico, te bom jaz potiskala.

Volk, nedolžen, je sedel nanjo in lisica ga je začela porivati na vso moč. Vrv je bila tanka, volk pa težak. Gugalnica se je utrgala in volk je padel v potok in se ubil. Medtem ko je lisica počasi jedla volka, se je približala vrana in dejala:

— Gospa, a mi lahko daste vsaj volkova čreva, že tri dni nič ne jem.

— Jaz ti jih dam, je rekla lisica, če me ti v zahvalo naučiš leteti.

— Ja, ja, ne boj se! je obljubila vrana.

Ko je vrana snedla čreva, se je lisica zbasala na njen hrbet in vrana se je dvignila v zrak. Leteli sta že lep čas in veter je majal lisičji rep.

— Si se navadila? jo je vprašala vrana.

— Ne še, ti bom jaz povedala, ko bo zadosti.

Vrana se je dvignila še bolj v zrak in veter je dvigoval lisici dlake.

— Zdaj, zdaj se lahko spustim, je začela klicati lisica, znam sama leteti.

Lisica se je spustila in je hitro hitro padala proti zemlji. Ko je tako padala, je videla pred sabo kopo, od daleč pa je ni prepoznala in je zato začela klicati:

— Pojdi proč, divji mož, če padem nate, te zmečkam!

Divji mož se ni premaknil in lisica se je nataknila na stožje.

Drugega dne je tam mimo letela vrana in pojedla še lisičina čreva.

Ptiči naših krajev

Ronč in Brenč

Peter Furlan

TURŠKA GRLICA

ŠKOREC

HUDOURNIK

BELA PASTIRICA

ZELENA ŽOLNA

SRAKA

KMEČKA LASTOVKA

DOMAČI VRABEC

VELIKI SKOVNIK

Ptiči naših krajev

Kraj kolovoza je v travi ležalo kolo. Kdo ve, h kakšnemu vozu je kdaj spadalo in kdo ga je vrgel v travo ter tam pustil samo. Kolesu je bilo hudo biti tako samemu, pa je globoko zavzdihnilo: »Kaj res nisem več za rabo, da me puščajo tako osamelo?«

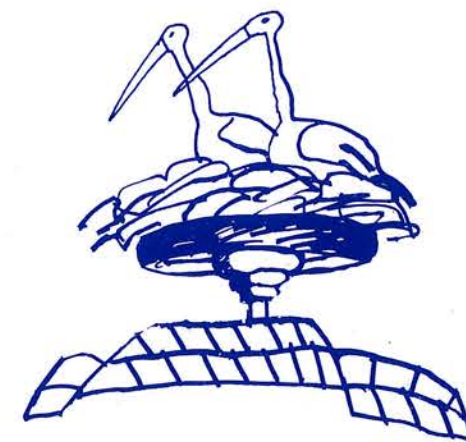
Tedaj ga je zagledal bosonog fantič, pobral ga je in se začel z njim igrati. Kolo se je zadovoljno kotalilo pod fantovo roko. Srečno je bilo, da ni bilo več tako samo. Tedaj pa je dirjajoči fantič med igro zadel ob težak kamen, zakrvavel je v nógo in besno zalučal nedolžno kolo daleč v neki jarek: »Ti si krivo, šment ti nemarno, da sem si skoro zlomil nogo. Zlomek te poberi!« Fantič je stokajoče odkrevsal, kolo pa je v jarku zatarnalo: »Kaj neki sem jaz krivo fantičeve nezgode?« Nato se je spet spomnilo, kako je spet samo in da res ni več za nobeno rabo.

Nekaj dni je nato res samevalo v jarku, nikogar ni bilo blizu in je bridko zajokalo — da: tudi kolesa jokajo, kadar jim je hudo...

KOLO

Končno je zašel v bližino jarka gospodar bližnje kmetije. Zazdelo se mu je, da nekdo ihti v jarku. Pogledal je vanj in zagledal osamelo ter žalostno kolo, ki mu je bilo hudo, ker ni bilo več za nobeno rabo in ga zato nihče niti povohal ni. Toda kmet se je spustil v jarek, pobral kolo in ga odnesel s seboj domov. Doma je splezal na streho domačije in položil kolo na sleme.

Kolo se je zdaj spet balo, da bo čepelo samo samcato na strehi in ne bo nikomur v korist. Toda spet se je uštel. V deželo je prišla pomlad, z njo so priletele štoklje in si spletle gnezdo prav na kolesu. Oni dan so tam veselo zašklopotale mlade štoklje, kolesu, ki je bilo zdaj le še gnezdo, pa se je storilo milo: »Pa sem le še za rabo!«

Janez Bitenc

POLŽEK

Po stezi_ci le__ze, po ste_zi_ci, po ste_zi_ci.
 Dva rožička ka__že, dva ro_ži_čka, dva ro_ži_čka.
 Hišo s sabo no__si, hi_šo no_si, hi_šo no_si.

Kdo je ta ju__nak? To je, to je

1. pol_žek ko_re_njak. 2. pol_žek ko_re__njak!

Franjo Frančič

VRAČA SE

Bil je otrok kot mnogi, kodri, velike lešnikove oči, smeh in brezštevila vprašanj.

O soncu, kavni žlički, perescu, listih, nebu, večni kaj je to, zakaj. A bilo je tako, da mu niso odgovarjali, najprej so zamahnili z roko, nato so ga odslovili z osorno besedo, kasneje pa so mu še kakšno primazali. In je nehal spraševati in se čuditi.

Ure in ure je preždel nem v kotu in s sklonjeno glavo štel večere odraščanja.

Tudi zdaj ne sprašuje, še manj odgovarja. Najraje zamahne z roko ali osorno zareži v vas, nekoč pa se je zgodilo, da je nekemu neznanemu otroku, ki ga je vprašal, koliko je ura, primazal zaušnico.

Prapr. Kristina Kovačič

Tudi jaz berem strip!

Tokrat malo drugače o stripu. Tu je le del napete in pustolovske zgodbe. Pozorno si oglej vse sličice in reši eno, več ali vse naloge.

- Opazuj in pripoveduj strip.
- V oblačke vpiši manjkajoče besedilo.
- Nadaljuj zgodbo v zvezku.
- Izberi ustrezen naslov.

Uporabi različne oblike glagola: sedeti, loviti in spati. Z njimi izrazi trenutno dejanje, dejanje, ki traja, dejanje, ki se je končalo in dejanje, ki se je začelo in nadaljevalo.

Zgled: Kavboj lovi ribe. (dejanje, ki traja)

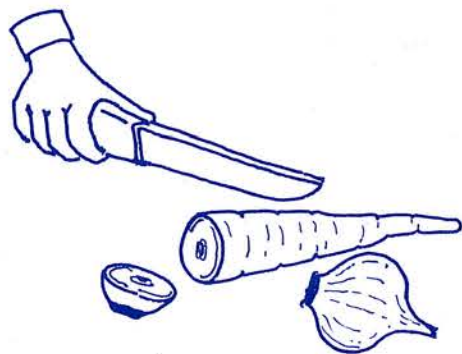

IZ *málega* RÁSTĚ VELIKO

masveti in marodila za spretne vrtičkarje

VRTIČEK ZA KORENASTE VRTNINE

Ste že kdaj opazovali kuharico pri pripravljanju zelenjavnih jedi? Pri tem opravi navadno vsaka kuharica odreže zgornji del korenaste ali gomoljaste zelenjave in jih zavrže. Vi boste marsikoga presenetili, ko boste iz teh odpadkov napravili pravi vrtiček!

S kuharico se dogovorite, da pusti malo večji odrezek (1 ali 2 cm dolg). Zberite odrezke različne zelenjave in jih položite na večji krožnik. Velike liste odtrgajte. Med gomolje potresite čist, po možnosti kremenjakov pesek ali dobro zemljo. Krožnik z rastlinami postavite na sonce. Skrbno zalivajte, da si bodo listi opomogli in okrepili.

Poleti boste lahko zasadili vaš rastlinjak na vrt. Rastline bodo zacvetele in vas razveselile z različnimi oblikami in barvami.

Najprimernejše rastline so: zelena, peteršilj, korenček, čebula, česen, por, krompir, hren, repa in koleraba.

In če vsa kdo vpraša, kako je to mogoče, mu povejte, da je v vsakem korenu in gomolju nakoščena rezervna hrana. Tudi v odrezanih delih je zadostna količina hrane, da se iz njih ponovno razvije rastlina.

SUH MOŽ - CAGAV MOŽ

Tako je imel navado reči Fric Kola, ki je bil dvakrat v Ameriki. Imel je zlato uro, obešeno na dolgi verižici, v žepu pa dolarje.

Potreba po zaslužku je ljudi pognala daleč v svet. Odhajali so v nemške in francoske rudnike, v Avstralijo in Ameriko. Teh časov se ne spominjam, poznala pa sem ljudi, ki so se iz daljnih dežel vrnili domov. Med njimi je bil Fric Kola.

O Ameriki je pripovedoval same neverjetne reči. Najbolj je poudarjal, kako pomemben je v življenju denar. Rekel je, da denar odpre sedemkrat zaklenjena vrata. Zaslužil ga je toliko, da si je sezidal hišo. Ko mu ga je zmanjkalo, je šel še enkrat v Illinois. Čez nekaj let se je vrnil s kupčkom dolarjev in z jetiko v pljučih. Prijatelji so ga tolažili, da ga bo pozdravilo domače sonce.

— Ou, jes, je prikimala, ou, jes. Vse lahko kupiš z denarjem, samo zdravja ne. Pa da imam vsaj denar! Suh mož, cagav mož.

Dobre in Krona sta bila tudi v Ameriki, a se nista delala bogata kakor Kola. Pa saj bogata sploh nista bila! V kratkem času ju je nazaj prignalo domotožje.

Spominjam se tudi ljudi, ki so v svojih mladih dneh hodili v fremd. Odhajali so za sezonskim zaslužkom na Koroško. Možaki tesarit in gozdarit, ženske pa žet. Od doma so šli le za krajši čas, zaslužek pa je bil vseeno tolikšen, da se je splačalo. Lenuhi, ki jim stalno delo ni dišalo, beračiti pa jih je bilo sram, so se preživljali samo s frentanjem. Tu-

di Rozinček je bil frentar. Pravil je, da je večš devetih obrti: vrtnarstva, zidarstva, tesarstva, pečarstva, kolarstva, kovaštva, pekarije, sedlarije in čevljarije. Toda kar sem ga poznala, ni delal drugega, kot meščanom cepil drva. Preklinjal je kapitalizem in čakal na pravo iz Rusije.

Še daleč pa niso bili vsi frentarji lenuhi. Ko bi dobili stalno zaposlitev, ne bi hodili od hiše do hiše in iz kraja v kraj za zaslužkom. Toda za delo je bilo težko. Kdor ga je imel, se je ves čas bal, da ga bo izgubil. Moj oče je bil tudi med temi. S strahom je čakal, če bo gradbeni mojster začel odpuščati delavce. Potem bi mu ne preostalo drugega kot fremd ali pa bi se poleti hodil v Ljubljano ponujat za kosca. Tam so na Vodnikovem trgu pod kostanji stali možje in fantje in čakali, če jih bo najel kak okoliški kmet. Oče je neštetokrat rekel, kako žalostno je gledati ljudi, ki prosijo za delo. Rekel je, da je suh mož res cagav mož. Rekel je tudi, da na svetu zato ni pravice, ker imajo bogati vsega preveč, revni pa vsega premalo.

Okno v svet

16. Zimske olimpijske igre

Dogodek meseca so nedvomno bile 16. Zimske olimpijske igre v Albertvillu, kjer so se v raznih alpskih in nordijskih disciplinah merili najboljši smučarji, tekači in drsalci in se potegovali za kolajne. Na Zimskih olimpijskih igrah je kot samostojna država nastopala tudi Slovenija in njene smučarke in smučarji so se tudi izkazali, čeprav v hudi konkurenci niso mogli poseči po kolajnah.

Levji delež kolajn si je zagotovila Nemčija, ki jih je skupaj zbrala 26, takoj za Nemci pa so se uvrstili predstavniki Skupnosti neodvisnih držav, to je bivše Sovjetske zveze, ki so odnesli 23 kolajn. Tretja je bila Avstrija z 21 kolajnami. Odlični so bili Italijani zlasti po zaslugi Tombe, Compagnonijske in De Zolta, ki so zbrali kar 14 kolajn in bili na teh Zimskih olimpijskih igrah zelo uspešni v splošno zadovoljstvo italijanskih navijačev in ljubiteljev belega športa.

Parlamentarne volitve v Italiji

Vse italijanske politične stranke so še pred razpustom parlamenta pričele z intenzivno volilno kampanjo za parlamentarne volitve, ki bodo 5. aprila. Vrstijo se politične polemike, medsebojni napadi in obtoževanja, največja bojazen pa prevladuje zaradi možnega napredovanja posameznih krajevnih avtonomističnih lig in zvez. Italijanski volilci so namreč naveličani in ne verjamejo več v politične stranke, ki v vseh teh desetletjih niso znale rešiti perečih vprašanj italijanske družbe in preprečiti in odpraviti hud pojav mafije in kamore.

Modre čelade v bivši Jugoslaviji

Kljub številnim premirjem, na ozemlju bivše Jugoslavije ni miru. Med Srbi in Hrvati se nadaljujejo spopadi, zlasti na področju Krajine in Slavonije. V to hudo krizo so posegli Združeni narodi in Varnostni svet je odločil, da bo na mejno

ozemlje med Srbijo in Hrvaško poslal mirovne sile, tako imenovane Modre čelade, ki naj bi zagotovile mir, konec spopadov med Srbi in Hrvati in skušale v doglednem času rešiti zapletene probleme, ki so nastali ob proglaševanju neodvisnosti hrvaških pokrajin, z veliko večino srbskih prebivalcev. Naloga poveljstva Modrih čelad ne bo lahka, saj se morajo soočiti s strupenim nacionalizmom, ki je zanetil hudo sovraštvo med obema narodoma. V Beograd je že prispel poveljnik Modrih čelad, avstralski polkovnik Wilson, katerega je sprejel generalmajor bivše jugoslovanske armade Jović. Sedež poveljstva mirovnih sil Združenih narodov bo v Bosni.

NEZADOVOLJSTVO SOVJETSKIH KOMUNISTOV

Pravoverni sovjetski komunisti, ki se sklicujejo na Lenina in Stalina, so v Moskvi uprizorili že vrsto protestnih manifestacij proti ruskemu predsedniku Jelcinu, ki je uvedel korenite gospodarske reforme, katerih posledica je bila skokovito naraščanje cen in pomanjkanje najnujnejših življenjskih dobrin. Pred dnevi so pravoverni komunisti priredili protestno manifestacijo na Rdečem trgu, s katerega jih je pregnala policija.

BENEŠKI KARNEVAL

Ena največjih pustnih prireditev v tem pustnem času je vsekakor Beneški karneval. Že nekaj tednov se po beneških kanalih in ozkih ulicah sprehajajo pisane maske in šeme, ki se potem v glavnem zbirajo na znamenitem Trgu sv. Marka. Beneški karneval je zaslovel že po vsem svetu in pisana družina pustnih šem, ki večkrat nosijo dragocena zgodovinska oblačila, privablja v Benetke vedno več radovednih turistov.

Danilo Gorinšek

Ilustr. Jasna Merku

PUNČKIN MEDO

Medved punčke ne uboga,
spati nič se mu ne dá,
vedno brunda punčkin medo,
brez prestanka godrnja.

Punčka poklicála zimo,
brž prišla je iz daljav,
meda je v brlog nagnala,
tam kar hitro je zaspal...

ŠOLARJI PIŠEJO

Učenci iz OŠ Otlica pri Ajdovščini so med najbolj zvestimi dopisovalci v Galebu. Čestitamo njim in njihovi mentorici, ki jih vodi.

NIT ME JE VLEKLA

Prvič sem zbežal z doma, ko mi je bilo devet let. Zbežal sem zaradi precej običajnih stvari. Oče in mati ne kričita eden na drugega in niti name ne, vendar je med nami čutiti veliko napetost, kot da bi se pripravljalo na nevihto. Oče pride iz službe, sede in se potopi v časopis ali kako knjigo. Mati skuha kosilo, postavi na mizo in čaka, da prideva z očetom k mizi. Le redkokdaj me vpraša, kako je bilo v šoli. Želel bi si pohvale, pa tudi graje, samo, da bi kaj spregovorila z menoj. No, zato sem zbežal z doma. Takrat sem dolgo časa gledal v oblake. V njih sem prepoznal očeta in mamo. Ko sem gledal, kako me opazujeta z višin, sem spoznal, da ju imam res rad in da me tudi onadva imata rada. Zato sem se vrnil. Vse je shlapelo, ko sem prišel domov in videl mamo in očeta, ki sploh nista bila v skrbeh. Oče me je vprašal le, kje sem bil. Zato sem kar naprej bežal od doma. Vendar me je neka nit vlekla nazaj. Starše sem skoraj sovražil, vendar sem jih na enak način tudi močno ljubil. Tega si ne znam razložiti. Vezi v naši družini so tanke kot pajčevina in sproti se trgajo. A so.

Uroš Čibej

7. r. OŠ Otlica pri Ajdovščini

TEŽAK KAMEN MI JE LEŽAL NA SRCU

Zgodilo se mi je, da sem kot vsak zemljan, nekega dne izgubil občutek za mero. Napravil sem še en korak navzdol. Ko se tega zaveš, šele začneš o stvari razmišljati.

Zakaj sem tako reagiral?? Zakaj nisem poiskal druge poti? Ne vem. Preprosto ne morem razumeti svojega dejanja. A v meni vrta in me grize. Moj notranji mir je skaljen. Ne morem in ne morem se umiriti. Zvečer ne morem zaspati. Kaj naj storim? Iščem izhod. Razmišljam, iščem izgovor, da se sam pred sabo opravičim. Ne gre in ne gre. Spomnim se, da sem nekje prebral: »Najprej stvari razčistimo v sebi,« a kaj, ko je to najtežje. Vem, da moram nekaj storiti. Zberem vse svoje moči, močno se ponižam pred samim seboj in pred celo družino. Od-

pravim se s težkimi koraki, da se opravičim. Kar privrele so besede iz ust. Bilo jih je veliko, in še zavedel se nisem, že so mi opróstili.

Težak kamen se je odvalil z mojega srca. Naenkrat sem spet postal človek vreden sebe. Kako boleč je spomin na trpljenje, a kako osrečujejo plemenita dejanja!

Krivec Šebastian

7. r. OŠ Otlica pri Ajdovščini

PRI BABICI

»Alenka! Zbudi se!«, me kliče babica. »Upam, da tako lepega jutra ne bi rada prespala. Umij se in obleči, v kuhinji pa te čaka topel zajtrk — domače mleko in sveža domača jajca«, mi govori babica in človek si ne more kaj, da ne bi vstal. Kako prijetno je, če si pri babici, zunaj je lep dan, v kuhinji topel zajtrk. Kar pa je glavno, počitnice so. Še pojedla nisem, že priteče prijateljica Karin, zmeraj je zelo vesela, kadar pridem. Seveda sem je vesela tudi jaz. Zadnjič sva se videli takrat, ko je bilo vse belo in sva se smučali. Sedaj pa je ... moje razmišljanje prekine njen glas: »Imam odlično idejo. Pojdiva v gozd.« Takoj sem bila za to. Vzameva sendviče in že skačeva po suhi travi. Gozd je bil tih v svoji zimski obleki. Rahla sapica je dvigala vejice in sem pa tja so se ptički pozibavali na njih. Kot ponoreli kozinci sva divjali med mogočnimi smrekami in globoko vdihavali svež zrak. Svoboda!

Ko sva se vrnili, sva bili lačni kot najbolj sestradan volk. Sklenili sva, da bova spekli pito in potem ugotovili, katera je boljša kuharica. Lotili sva se dela. Ker sem znala pito speči že prej, si nisem belila glave z recepti. Ko sta bili piti pečeni, sva pokušali zdaj eno, zdaj drugo. Izkazalo se je, da sva obe dobri gospodinji.

Ura je bila šele deset in želeli sva izkoristiti vsako minuto. Spet sva se odpravili na potep.

Alenka Krapež

7. r. OŠ Otlica pri Ajdovščini

UTRINKI

I.

Danes je slabo vreme. Ne počutim se preveč dobro. Ni mi do smeha. Drugi se smejejo. Vse je tako pusto in dan je resnično siv. Ta sivina vsekakor vpliva na moje počutje. Siva barva se mi zdi žalostna, za-

to sem tudi jaz taka. No, kakšen nasmešek mi že pride na ustnice, a to ni tisti pravi resnični smeh. Včasih kar pokam od smeha. Danes barve nimajo pravega sijaja. To mi ni všeč in bolje bi se počutila, če bi sijalo sonce, saj je takrat vse prijaznejše in tudi ljudje so super.

Maja Čibej

7. r. OŠ Otlica pri Ajdovščini

II.

Sem v šoli in gledam skozi okno. Gledam v meglo in dež. Ne ljubi se mi poslušati učiteljice, ki razlaga. Danes se počutim grozno. Zaspala sem, fantje mi pa kar naprej nagajajo.

Polonca Bizjak

6. r. OŠ Otlica pri Ajdovščini

III.

Zunaj je temno, utrujenost v meni. Kot da bi vse zaspalo in sanjalo sto let. Nikjer nobenega življenja, čisto nič se ne premakne. Le nekaj dečkov se igra na dvorišču. Videti so utrujeni, plahi, žalostni. Ni pravega življenja v njih.

Iz dimnikov se vije siv, temen dim.

Soseda me preplaši. Zelo sem jezna nanjo.

Zeha se mi. Le kaj mi je?..

Valentina Vidmar

7. r. OŠ Otlica pri Ajdovščini

IV.

Sonce se je skrilo za oblake. Začelo se je temniti. Odšla sem na šolsko dvorišče, a že so začele padati prve kaplje. Vrnila sem se v šolo.

Vlilo se je. Pomislila sem: »Še ta dež!« Celo uro sem bila obupana.

Prenehalo je deževati. Vse je bilo premočeno. Pogledala sem skozi okno. »Zakaj ni dež suhl!«

Drevje je povešalo veje, gozd je šumel. Ljudje so hodili z dežniki. Iz žlebov je že začela dreti voda.

Zvonka Vidmar

6. r. OŠ Otlica pri Ajdovščini

V.

Le kako naj človek dela v takem hrupu? Vse bobni, šumi, kriči, joče... Ne morem misliti. Odidi. Ni ti treba biti tukaj... Čez hip je vse drugače. Tišina. Smrtna tišina, še kazalec na uri se je ustavil. V meni se oglaš

drugi glas: Katarina, si to res ti? Si res hotela oditi? Pobegniti? Sram naj te bo. Kako bi mogla storiti kaj takega? Pred zaprtimi očmi sem videla mamo.

Katarina Čibej

8. r. OŠ Otlica pri Ajdovščini

MOST IGRA RADOST

To so tri besede, združene v MIR, ki pomeni vsem življenja vir. Most čez reko smrti, ki poplavlja svet, kjer so ljudje potrti, kjer v vrtovih cvete trnat cvet. A mi bi radi, da golobov jata bi Zemljo preletela, da prinesla mir bi nam pred vrata in lepo zapela.

Katarina Čibej

8. r. OŠ Otlica pri Ajdovščini

SEM MILIJONAR

Za božič sem pri Pavatu na Opčinah kupil video igre. Dali so mi listke loterije. Eden je bil tako »srečen«, da sem zmagal en milijon. Dobil sem deset rumenih zlatnikov v rdeči škattli. Spravil sem jih na varno.

Jan Carli

5. r. OŠ »J. Ribičič«

SV. JAKOB

OGLED ZEMLJE IZ VESOLJA

Nekega dne sem zvedel od mojega prijatelja astronoma, da so me vpisali v seznam potnikov vesoljske ladje »Shuttle«, ki bo odpotovala z Zemlje. Ves razburjen sem se začel pripravljati na odhod z letalom v Ameriko, kjer bodo izstrelili vesoljsko ladjo. Pot z avionom je bila zelo napeta, ker sem komaj čakal, da bo letalo pristalo. Nato sem se z vlakom peljal do glavne postaje NASA, kjer sem potem s čolnom zaplul do otoka, kjer bodo izstrelili vesoljsko ladjo. Najprej so me testirali, če sem sposoben za polet v vesolje. Ko sem opravil vse vaje, so mi pokazali pot do rakete. S prijateljem sva se napolnila po lestvi v notranjost vesoljske ladje. Vrata se zapro in ladjica se prične tresti. Izpod turbin puhne bel oblak dima, iz motorja začnejo švigati ognjeni jeziki in raketa se počasi vzdiguje kvišku. Čez nekaj minut je ladjica že preletela našo at-

Danilo Gorinšek

UGANKI

**Čeprav je v suši včasih ni,
po dežju je kar mrgoli,
če kdo ne ve, kje se dobi —
v gozdovih vseh prebiva!**

**Se ji drugič reče prav tako,
a vendar druga stvar je to —
ob vodovodu kje leži,
umazance umiva...**

(Goba)

**Ta črnih prav kot zamorec
se na videz zdi,
včasih kar po strehah pleza,
štorklja pa le ni!**

**Ko na strehah črne škatle
bruhajo v zrak dim,
da se v njih ne vnel bi ogenj,
se črnih vzpne k njim...**

(Dimnikar)

mosfero in naenkrat sem skozi okence zagledal Zemljo. Prelepa modro zelena krogla, ki kraljuje v pajčolanu svetlih zvezd. Ta krogla je bila na nekaterih delih pokrita z oblaki. Tedaj kliče ladjico postaja na Zemlji, ki nam odda sporočilo, da naj zmanjšamo hitrost. Spet si ogledujem naš planet pod seboj. Opazim Atlantski ocean, del Afrike in južno Evropo, tudi snežni kapi severnega in južnega pola. Tako je minil dan ali dva... Zabaval sem se, ko sem plaval po zraku in opazoval prijatelja, kako je zapisoval v zvezek, medtem ko je lebdel v zraku. Napočil je čas, da se vrneva na Zemljo. V mislih se mi je prikazal trenutek, ko sem se prvič začel vrteti po ladjici. Zazdelo se mi je, da mi bo želodec ušel skozi usta in da padam. Medtem ko sem se spominjal tega, je ladjica že zmanjšala hitrost in pristala. Delavci postaje so nama pomagali stopiti na tla. Vesel sem bil, da sem se spet vrnil na Zemljo in domov.

Erik Sancin
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

TEKMA MED DVEMA OGNJEMA

V soboto smo se zbrali učenci tretjih, četrtih in petih razredov na Stadionu 1. maj. Najprej sem pozdravil vse moje prijatelje iz drugih šol. Ko smo se preoblekli, smo si šli ogledat tekmo med dvema ognjema med šolama Bazoviški junaki in Karel Širok. Po-

tem pa smo igrali mi iz šole Josip Ribičič proti šoli Fran Milčinski. Ko se je pričela tekma, smo hitro zbili prvega. Na koncu pa, ko so bili nasprotniki skoraj premagani, v naši ekipi ni bil še nihče zbit. Zmagali smo oba seta in nato smo igrali proti močnejši ekipi šole Karel Širok. Na koncu smo izgubili, a bili smo pohvaljeni, da smo lepo igrali. Vrnili smo se domov malo razočarani, ker smo izgubili, čeprav smo lepo igrali.

Dean Carli
5. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

Najmlajši iz OŠ PESEK se predstavljajo:

JAZ

Ime mi je Karin Racman. Imam šest let. Stanujem v Gročani. Obiskujem prvi razred osnovne šole na Pesku. Rada hodim v šolo, ker se veliko naučimo. Naša šola je enorazrednica. V razredu nas je sedem. Doma se rada igram. Imam veliko prijateljev. Povem pri pevskem zboru v Bazovici.

*** Te tri zvezdice ja prižgala učiteljica (opomba Galeba)

Karin Racman
1. r. OŠ PESEK

JAZ

Imenujem se Daniel Franco. Imam 6 let. Stanujem v Bazovici. Letos obiskujem prvi

razred šole na Pesku. Rad prihajam v šolo. Tu imam dosti prijateljev. Rad igram nogomet.

Daniel Franco
1. r. OŠ PESEK

TO SEM JAZ

Ime mi je Matej. Imam šest let. Stanujem na Kozini. Hodim v prvi razred na Pesku. V šolo rad hodim, da se kaj naučim. Najrajši se igram. Rad se igram z avti.

Matej Grahonja
1. r. OŠ PESEK

MIHA SKRBI ZA PTICE POZIMI

Miha je star devet let. Hodi v tretji razred osnovne šole. Je dobrega srca in rad pomaga drugim, če so v stiski. Rad pomaga tudi živalim. Tako se je pozimi odločil, da bo naredil ptičjo krmilnico in pomagal tistim ptičkom, ki ostanejo pri nas. Najprej je skoval načrt. Preden je začel delati, je načrt narisal. Potem je odšel v očetovo delavnico in vzel žebelje, kladivo in deske. Ko je bila krmilnica narejena, jo je odnesel na vrt za hišo in jo na kolu posadil globoko v zemljo. V krmilnico je natrosil tudi zrnje. Ko je odšel, so od vseh povsod prileteli vrabci, sinice, žolna, kosi in začeli hlastno zobati zrnje. Ko se je Miha vrnil, je zagledal mačka Mukija, ki je preplašil vse ptičke. Miha je bil jezen na Mukija, zato je sklenil, da bo krmilnico odnesel drugam. Odnese jo je k pasji utici hudega Timija, ker je vedel, da se Muki boji Timija. Ptice so bile zelo hvaležne Mihcu, zato so mu spomladi in poleti lepo prepevale. Mihec je še vedno tako ljubezniv in dober srčen in pomaga sošolcem in živalim.

Kristina Mitrovič
3. b r. OŠ »Milojka Štrukelj«
NOVA GORICA

DEČEK SKRBI ZA PTICE

Jeseni ptice selivke odletijo v tople kraje. Ptice stalnice pa ostanejo pri nas. Neka dne je deček videl, kako si ptice iščejo hrano. Domislil si je, da jim naredi ptičjo krmilnico. Začel je zabijati deščice. Ko je bila krmilnica narejena, jo je postavil na vrt blizu hiše in vanjo natrosil zrnje. Naenkrat je zapadel sneg. Pokril je strehico in vse je bilo belo. Kmalu so prileteli vrabčki, kosi, sinice in zobali zrnje. Nenadoma pa se je prikradla muca. Preplašila je ptičke, da so odleteli. Deček je bil zelo žalosten. V mislih

si je rekel, da tako ne bo šlo naprej. Odšel je na vrt in s težavo izvlekel krmilnico iz snega. Nesel jo je k pasji uti, kjer je pisalo Pozor! Hud pes! Zdaj je bil prepričan, da muca ne bo več h krmilnici. Ptice so videle, da niso več v nevarnosti, spet so priletele in začele zobati zrnje. Deček se je zelo razveselil, starši pa so ga pohvalili.

Maja Dolinar
3. b r. OŠ »Milojka Štrukelj«
NOVA GORICA

PUSTNE NORČIJE

Pust je dan norčij in dan veselja tudi za otroke našega naselja. Povsod so same pustne šeme, tu so kralji, tam papagaji, drugod so čaravnice in tolovaji. Letos se pusta zelo veselimo, ker bom kot črni miškolin strašila mačke prek dolin.

Minka Gartnar
2. b r. OŠ »Milojka Štrukelj«
NOVA GORICA

PUST

Vedno za pusta imam polna usta krofov in drugih dobrin, saj povsod kaj dobim. Pustne šeme, lepe, zanimive vesele in igrive, takrat niso za nič krive. Ves dan se poje, pleše in zabava, nič ni važno, kdo je princesa in kdo krava.

Luka Kuštrin
2. b r. OŠ »Milojka Štrukelj«
NOVA GORICA

KURENT

Kurent velik nos ima pa roge na glavi, ko z verigo žvenketa kot kralj vasi v dobravi in nikjer se ne ustavi. Rusa maha jo za njim, z glavo kima venomer. Dolg je jezik, vrat je dolg, se reži, zija kot volk tale čudna zver.

Kurent kurji, kaj čebnjaš?
Kurent kurji, kaj mi daš?
Glej, kako se pači!

Kaj bi z mano rad,
saj je že pomlad!
Goni, goni zimo,
pojdi, pojdi mimo!

Peter Bednarik
3. b r. OŠ »Milojka Štrukelj«
NOVA GORICA

PUSTNA

Za pusta maškare imajo
ponavadi kriva usta.
Čeprav se režijo, lovijo in smejiijo
se od pusta kaj hitro poslovijo.
Zvečer se maškare spet spremenijo
v Tino, Petra in malo Marijo.

Ana Gartnar
4. b r. OŠ »Milojka Štrukelj«
NOVA GORICA

RAJANJE

Maškare rajajo,
jih vesele misli obdajajo.

Tine je kavboj,
Marjetka kraljica,
Kurent preganja
našega strica.

Andrejka je miška,
Irena pa piška.
Tomaž je klovn,
Marko pa čoln.

Maškare skačejo in se lovijo
v soncu vse huje in huje norijo.

Nataša Sadja
4. b r. OŠ »Milojka Štrukelj«
NOVA GORICA

Učenci iz OŠ »Primož Trubar« v Bazovici so nam poslali spisov na izbiro, pripisali pa so tudi, kako so nastali:

»Povedati vam moramo, da vsak teden pridno sodelujemo z odgovori in spisi v radijski oddaji *Pravljice, pravljice, pravljice*. Naše prispevke vam pošiljamo v objavo. Izberite tiste, ki se vam zdijo najbolj primerne. Sporočamo vam tudi, da je naša šola za naše razne prireditve prejela lepo priznanje — plaketo *Mladi oder*, ki jo vsako leto podeljuje Slovenska prosveta ob dnevu slovenske kulture.

Učenci OŠ »P. Trubar«, BAZOVICA

Nasmejte se ob prigodah Jakca Pametnjakca!

JAKEC PAMETNJAKEC

Nekega dne je mama poslala Jakca v trgovino: »Jakec, pojdi v trgovino in reci: Prosim, dajte mi lonček meda!« Jakec je odvrnil: »Da, mama, rekel bom tako.« Toda, ko je prišel pred trgovino, je že pozabil, kaj mu je naročila mama. Misli je: »Lonček meda, kos leda, lonček meda...« Prišel je prodajalec in ga vprašal, kaj želi. »Dajte mi, dajte mi... kos leda.« Jakec je led spravil v žep in odhitel domov. A po poti se je led stopil in Jakec je prišel domov v mokrih hlačah in praznih rok. Mama mu je slekla hlače in mu jih...

Ingrid Žagar, 2. r.

Jakec je sedel na kavču v kuhinji. Bral je knjigo o psičku, ki se je imenoval Balonček. Bil je ves zamišljen. Mama je ravnokar kuhala zelenjavno juho, zato ga je poslala po korenček. Jakec je šel zamišljen na vrt. Misli si je: »Le kje bom dobil ta balonček?« Čez zid je zagledal Tončka, ki se je igral z balončkom. Prosil ga je, naj mu ga posodi. Jakec je stekel z balončkom k mami. V veži se je spotaknil in balonček je zletel na kaktus. »Bum!« je počilo in Jakec se je spomnil, po kaj ga je poslala mama na vrt.

Sebastjan Novak, 2. r.

Mama je poslala Pametnjakca v veleblagovnico. Naročila mu je, naj kupi polento za kosilo. Jakec ni videl nikjer napisano polenta, zato je vprašal prodajalca. Ta mu je odgovoril, da edina polenta v trgovini je nov vajenec, ki je tako počasen, polentast, da mu vsi pravijo polenta. Rekel mu je, da če ga hoče, ga lahko vzame. Jakec je fanta pri-

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo *

za NAJ-spise v tej številki Galeba so si prislužili učenci 2., 3., 4. in 5. razreda OŠ »PRIMOŽ TRUBAR« v BAZOVICI

za prigode Jakca Pametnjakca in za vse sanje o lepih vilah s čarobno palico.

Da bi še naprej sproščali svojo fantazijo, jim za razredne knjižnice poklanjamo kasete s pravljicami Založništva tržaškega tiska: Bedak Jurček, Spanček zaspanček, Pestrna, Deklica z vžigalicami, Palčica, Kraljična na zrnu graha.

podeljujemo v Slovenijo učencem OŠ »MILOJKE ŠTRUKELJ« v NOVI GORICI.

Za pesmice o norčavem pustu bodo prejeli Ostržka na šestih kasetah.

Vsem iskrene čestitke in prijetno poslušanje!

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo *

jel pod pazduho in ga odpeljal domov. Ko je prišel z njim domov, je povedal: »V trgovini so mi rekli, da je ostala samo še ta polenta!« Pokazal je mami fantiča, ki ga je držal za roko. Mama je Jakcu rekla: »Tako polento imam že doma in prav gotovo ne potrebujem še ene!«

Jana Ban, 5. r.

Jakčev oče je povabil na večerjo štiri prijatelje. Mama ni imela ničesar doma, zato je poslala Jakca v trgovino. Dala mu je denar v torbico, v roko pa listek, na katerem je bilo napisano: 6 zrezkov, 1 l vina, 1 kg piškotov, 1 solato, 10 dkg mandeljnov. Po poti je Jakec nehoti raztrgal listek. Ko je prišel v trgovino, je postavil koščke lističev na

mizo in bral: 6 mandeljnov, 1 piškot, 1 l solate, 10 kg zrezkov, 1 dkg vina. Trgovec ga ni prav nič razumel, zato ga je poslal s prazno torbo domov. Ker je bila že sedma ura, je zaprl trgovino. Prišli so gostje, a večerje ni bilo, zato so tudi kmalu odšli. Ko so bili že na vratih, je Jakec rekel: »Mama, ali nisi zadovoljna, saj si prej rekla, da ne vidiš ure, da bodo odšli!«

Valter Mahnič, 4. r.

Jakčeva mama je pravkar odhajala v trgovino, še prej pa je naročila Pametnjakcu: »Daj v lonec, kjer se kuha juha, zeleno. Doma so imeli mucko po imenu Zelena. Jakec jo je ulovil in postavil v lonec. Ko se je mama vrnila domov, ji je hitro povedal: »Ma-

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo *

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo *

ma, mama, Zelena se kuha, samo rep ji visi iz lonca!« Po teh besedah je mama dvignila glavo proti nebu in padla v nezavest. Martin Grgič, 4. r.

Nekega dne se je Jakec Pametnjakec odpravil na Opčine. Stopil je na napačen avtobus, zato se je pripeljal v mesto. Znašel se je pred trgovino Standa. Namesto da bi odprl vhodna vrata, na katerih je pisalo rini, se je postavil pred tista za izhod. Takrat je prihitela neka gospa in vrata so ga zadelo v nos. Ko je vstopil v trgovino, je na policah zagledal sladkarije. Začel jih je tlačiti v žep. Toda žep je bil raztrgan. Pritekla je prodajalka in začela loviti Jakca, ker je opazila, da mu bonboni padajo iz žepa. Pametnjakec je stekel proti vratom, še enkrat so ga udarila v nos, in skočil na avtobus, ki se je pravkar ustavil. Doma je pripovedoval mami, da je v trgovini našel mnogo bonbonov. Začel je brskati po žepu, v katerem pa razen luknje ni bilo ničesar. Mama mu je žep zašila in mu razložila, da je treba v trgovini vse pošteno plačati!

Marko Berce, 5. r.

Jakec se je ustavil pred trgovino z oblečili. Zagledal se je v izložbeno okno in nato zakorakal proti vhodu. Ne da bi se dotaknil vrat, se ta kar sama odpro. Jakec si misli: »Saj to je pravi čudež!«. Na svoji levi takoj zagleda lepo oblečene človeške postave, ki so se tako dostojno držale, da se niso niti migale. Vprašal jih je, če mu lahko pokažejo kakšno obleko, pa sploh ni dobil odgovora. Jezen je bil zaradi take neolike, a krojaške lutke mu res niso mogle odgovoriti.

Peter Primosi, 5. r.

Sanjajte z nami:

DOBRA VILA, PRIKAŽI SE...

Pred kratkim sem sanjal zelo lepe sanje. V sanjah se mi je prikazala VILA LEPOTIČKA. Na glavi je imela velik bel klobuk s pisanimi trakci. Njeni lasje so bili zlato rumeni. Imela je modro obleko, čevljičke pa zlate. V roki je držala čarobno palico, ki se je bleščala. S čarobno palico je poklicala moje zvezke. Zvezki so se sami odprli. Skril sem se v posteljo, bilo me je sram. Postal sem rdeč kot rak. Odkrila je odejo in mi rekla, da imam grdo pisavo. Povedal sem ji, da se jezijo name starši in učiteljice. Prosil sem jo, naj mi pomaga. Vila Lepotička je izpolnila to željo. Pisava v zvezkih je postala

lepa. Bil sem srečen. Sedaj pa se sam trudim, da je moja pisava lepša.

Sebastijan Novak, 2. r.

Včeraj zjutraj sem se odpravila v šolo. Kar naenkrat sem se spomnila, da nisem napisala domače vaje. Začela sem jokati. Potem sem zagledala deklico z dolgim krilom in z lepo palico. Vprašala me je, zakaj jočem. Rekla sem ji, da nisem napisala domače naloge. »Daj mi zvezek«, mi je rekla in s palico trikrat začarala. Z magičnim pesom se je napisala naloga. Takrat sem razumela, da je bila to DOBRA VILA. Pozdravila sem jo in odhitela v šolo.

Petra Žagar, 3. r.

Zjutraj me je mama peljala v šolo. Ko sem stopil iz avtomobila, sem zagledal lepo deklico. Bila je zelo žalostna. Vprašal sem jo, kaj se ji je pripetilo. Povedala mi je, da se je izgubila. Pomagal sem ji. Nazadnje mi je zaupala, da je VILA. Ker sem ji pomagal, mi je obljubila, da mi bo izpolnila željo. Zaželel sem si kompjuter. Takrat pa mama potrka na vrata in... prebudil sem se. Vse to sem samo sanjal. Vstal sem, se pripravil in odšel v šolo. Po pouku sem se vrnil domov. In glej... na mizi v dnevni sobi je bilo veliko darilo. Na listku je pisalo: Lorenzu za rojstni dan — starši. Odvil sem ga in zagledal zaželjen kompjuter.

Lorenzo Bachi, 3. r.

Nekega dne, ko sem šel v šolo, sem si želel, da bi se mi VILA prikazala. Ko sem prišel do vrat, se mi je res prikazala. Jaz sem jo prosil, da bi bil najbolj priden v šoli. In res, ko sem prišel v šolo, sem imel vse naloge odlične. Vsak dan sem dobil šest odličnih in med poukom slovenščine deset odličnih ocen. In v spričevalu sem imel odlično plus...

Dennis Froglija, 4. r.

Deževno jutro je bilo. Megla je pokrivala Bazovico in bila je tako gosta, da bi jo lahko rezal z nožem. Med potjo v šolo, ko sem z mislijo pregledoval domače naloge prejšnjega dne, sem se spomnil, da se nisem naučil pesmice na pamet. Bil sem že blizu šole, ko zagledam pred sabo LEPO DEKLE, ki se je počasi izoblikovala iz goste megle. Imela je lepo modro obleko in na glavi bel pajčolan, v roki pa čudežno palico. Bila je plavalaska. Približala se mi je in me vprašala: »Zakaj si tako žalosten?« Povedal sem ji in jo prosil, naj me nauči pesmico. Tako

UREDNIKOVA BELEŽNICA

Res ste pridni, izkazali ste se! Polnoštevilno ste se odzvali pozivom in poslali v uredništvo mnogo lepih in zanimivih dopisov, ki razveseljujejo vse, ki prebirajo vašo rubriko. Le tako naprej, s tem pripomorete, da je Galeb pester in zanimiv in predvsem vaš. Pričakujemo, da boste tudi v bodoče tako pridni in vestni in redno dopisovali v Galeb. Vse prispevke v uredništvu skrbno preberemo in pretehtamo, saj vemo, kako vas osrečujejo nagrade in pohvale, ki jih letos podeljujemo za najboljše spise.

Vestni ste bili tudi reševalci križank in ugank, ki ste se množično oglašili. V prihodnjih dneh vam bom prinesel zaslužene nagrade.

Pa še to. Upam, da niste pozabili na nagradni natečaj za nove Galebove naslovnice. Če se niste še lotili dela, preberite si razpis natečaja v Galebu štev. 5 na strani 119 in začnite risati in barvati. Čas imate še mesec dni za oddajo osnutkov. Čakajo vas nagrade za najlepše, izbrane osnutke.

In ker smo v pustnem času, vam v teh dneh razposajenosti in brezskrbnega veseljačenja pustnih šem in mask, želim obilo zabave.

UREDNIK

je tudi storila. Rekla mi je tudi, da imam na voljo še štiri želje, ki mi jih bo izpolnila. Toda moram jih izraziti v petih minutah. Po glavi so mi rojile različne želje. Imel sem jih toliko, da nisem vedel, s katero bi začel. Rad bi poletel na Mars, da bi spoznal Marsovece; rad bi bil Atrein in se sprehajal po džungli na hrbtu zmaja; rad bi živel v lepem gradu na vrhu hriba Kokoš; rad bi bil ptiček ali metulj, da bi lahko odletel, ko me mama hoče natepsti, in rad bi imel ferrari in veliko denarja, da bi se lahko zabaval... Ko sem tako izbiral želje, me je nekdo stresel za roko. Prebudil sem se iz sanj in pred mano je stal sošolec Martin, ki me je čudno gledal, ker mu nisem odgovoril, ko me je klical. Vila se je izgubila v megli. Pouk se je pričel in tudi kazen je bila zagotovljena, ker nisem znal na pamet pesmice.

Valter Mahnič, 4. r.

V zimskih dneh večkrat berem ob topli peči, kot v starih časih, pravljice o čudovitih plavalaskah, svetlopoltih in modrookih deklicah — vilah. Njihova oblačila so iz tančic, v rokah pa drže čarobno palico. Ko zunaj piha burja in brije mraz, večkrat SANJAM O VILAH in toplih dneh. Neko jutro, na poti v šolo, je pihala burja in plastične vrečke so letele okoli mene. Burja je bila tako močna, da me je kar privedla do šole. V gozdičku, blizu šole, sem opazil veliko plastično vrečko, ki se je vila med drevjem. Radovedno sem se ji približal in ves prese-

nečen ostrmel pred lepo plavalaso vilo. Vprašala me je, če imam kakšno željo. V trenutku mi je prišlo na misel veliko želja kot poletne počitnice, jadranje z optimizmom, sočne jagode... Ne da bi sploh spregovoril, sem se znašel na samotnem otoku, moj optimist pa me je čakal na produ. Porinil sem ga v vodo in zajadral. Tudi veter mi je bil naklonjen. Zajadral sem okoli otoka in se ustavil na obali pred gozdičkom. Na jasi sem zagledal polno gozdnih jagod. Ko sem vtaknil prvo jagodo v usta, je zarožljala presneta budilka, tako da sploh ne vem, če je bila tista jagoda sladka ali ne.

Štefan Grgič, 4. r.

Nekega dne sem šel v šolo čisto brez volje. Nisem hotel ne pisati in ne računati. »Oh, kako bi bil vesel, ČE BI ZDAJ PRIŠLA VILA in bi me peljala v lepe kraje, na primer v živalski vrt!« Kar naenkrat se je pojavila pred mojimi očmi lepa vila in res me je peljala v živalski vrt. Začarala me je v nevidnega dečka, tako da sem lahko brnil leva. Nenadoma je zazeהל in me požrl. V trebuhu je bila tema in bilo me je groza. »Vila, vila, pomagaj mi, nikoli več ne bom nekaj takega storil! Popelji me hitro v šolo!« »Dobro«, je rekla vila, »ker si se skesal, ti bom pomagala.« Odčarala me je in me popeljala v šolo. Pred vrati se je vila za trenutek spremenila v mojo mamo in me opravičila zaradi zamude.

Marko Berce, 5. r.

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.**

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

UGANKA ZA BISTRE OČI — So galebi bela gos?

ZMEŠANI PARI — Nova Gorica, Polhov Gradec, Bela Krajina, Murska Sobota, Ilirska Bistrica, Iški Vintgar.

SKRITA MISEL — Laž ima kratke noge.

KRIŽANKA — **Vodoravno:** KP, koló, vol, žep — **Navpično:** oven, klop, pol.

RAZREZANKA — kapa, sanke, smučka, drsalka, čelada, očala, sneg.

REŠITVE SO POSLALI: Peter Sancin, 4. r. COŠ »F. Venturini« - BOLJUNEC. Milena Cossutta, 1. r. OŠ »A. Sirk« - KRIŽ. Elvis Ciambra, Lorena Tegacci, Maja Udovič, Sandy Nestori, Sladjan Pantič, Sheila Perossa, Pamela Spacal, Boban Pajič, Gerardo Tolentino, Corrado Bernetti, Alex Škerlavaj, 3. in 4. r. OŠ »K. Širok« - DONADONI. Niko Madonia, Denis Froglija, Štefan Grgič, Valter Mahnič, Martin Grgič, Jana Ban, Peter Primosi, Marko Berce, Sara Illich, Kristjan Zottich, 1., 2., 4. in 5. r. OŠ »P. Trubar« - BAZOVICA. Erika Ghezso, Stefano Ferluga, Thomas Žagar, Matija Gregori, Erika Gregori, Jaš Gregori, Deborah Calzi, Ivana Grgič, Maja Berzi, Katja Gregori, 3., 4. in 5. r. OŠ »K. Destovnik Kajuh« - GROPADÀ. Jana Kalinič, Jasna Tuča, Vanessa Sparna, 1. r. SŠ »I. Gruden« - NABREŽINA. Erik Lakovič, Olga Sosič, 5. r. OŠ »F. Bevk« - OPČINE. Martina Kosmina, 4. r. OŠ PROSEK. Erika Sancin, Manuel Ban, Paolo Vigni, Dejan Furlan, Martin Carpani, 3. in 4. r. OŠ »I. Grbec« - ŠKEDENJ. Valter Caharija, 2. r. OŠ »J. Jurčič« - DEVIN. Danjel Capponi, 5. r. OŠ PESEK. Sandi Pace, Daša Bevilacqua, Erik Černigoj, Janko Brecelj, Marko Mahnič, Elia Hrovatin, Daša Stanič, Arin Marchesi, Sara Bevilacqua, Matija Vidmar, Martina Tonet, Julij Vanello Premru, Martina Cunja, Luka Kofol, Sara Lo Casto, Eugenio Chiarle, 1., 3. in 4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« - BARKOVLJE. Barbara Gropajc, Iri-na Sancin, 1. a in 1. b r. SŠ »S. Gregorčič« - DOLINA.

NAGRADE DOBIJO: Štefan Grgič, 4. r. OŠ »P. Trubar« - BAZOVICA. Janko Brecelj, 1. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« - BARKOVLJE. Lorena Tegacci, 3. r. OŠ »K. Širok« - DONADONI. Milena Cossutta, 1. r. OŠ »A. Sirk« - KRIŽ. Peter Sancin, 4. r. COŠ »F. Venturini« - BOLJUNEC.

Mesečnik (10 števil) — Izdaja: Založništvo tržškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina Kovačič, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Majda Železnik — Uredništvo, uprava in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 7796410, 7796600 — Fotostavek in tisk: Graphart, Drev. D'Annunzio 27/E, 34138 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 3.000 lir, dvojna: 4.000 lir, naročnina: 20.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)